

Titlu original (eng.): The sycamore song

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HURST, MELANIE

Cântecul sicomorului/ Melanie Hurst

Traducător: Mihnea Columbeanu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-288-6

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

MELANIE HURST

Cântecul sicomorului

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

*Cu dragul ei, stăpâna va sta precum se cere,
Ce gingaș i-este graiul, cuvântu-i adorat...
Dar despre ce-mi văd ochii, eu doar păstrez tăcere,
Nimic din ce se spune nu voi rosti vreodată!"*

(Traducere de Mihnea Columbeanu

După o variantă în limba engleză de Donald A. Mackenzie)

Dintr-o culegere de poezii egiptene de dragoste, datând din urmă cu peste trei mii de ani, depuse în mormintele răposaților ca să poată fi cântate de sufletele din Paradis.

Donald A. Mackenzie: „Mituri și legende egiptene“

(Gresham Publishing Co.)

Capitolul 1

În ghid scria că era un sicomor. Victoria nu avea de unde ști. Stătea rezemată de zidul îngrăditurii, încercând să-și tragă respirația. Făcuse o prostie venind singură, dar crezuse despre copac că se afla într-o zonă turistică, unde localnicii erau deprinși cu străinii – chiar și cu femeile străine. Și când colo, în noaptea trecută plouase, străzile se umpluseră de băltoace și noroi, iar copiii o luaseră cu asalt, strigându-i cuvinte neînțelese, până-și pierduse capul și o luase la sănătoasa, drept spre sanctuarul Copacului Fecioarei și zâmbetul liniștitor al paznicului care-i primise bacșisul nemăsurat de generos și-i deschisese poarta, strigându-le copiilor

ceva cu glasul lui ascuțit.

Victoria bănuia că arborele murise. Existau câteva frunze, despre care în prima clipă crezuse că-i aparțineau, dar la un examen mai atent văzu că erau ale unei plante agățătoare care creștea pe peretele opus. Nu prea conta. Copacul avea o coroană magnifică, întortocheată, întinsă peste toată curtea. Era susținut pe un suport solid, în formă de X, care-i accentua aspectul argintiu, venerabil. Poate că fusese într-adevăr adăpostul Fecioarei Maria și al Pruncului, când se refugiaseră în Egipt. Asemenea povești stârneau ușor cinismul, dar legenda respectivă era totuși respectabilă. Districtul se numea Matareya, ceea ce însemna apă dulce, după izvorul din care băuse Fecioara, singura sursă locală lipsită de gustul sălcii al apei stătute.

Poarta de fier scârțâi, lăsând să intre încă un vizitator. Era un bărbat, mai înalt decât egiptenii de statură medie, cu ochi ciudați, de culoare deschisă, contrastând fascinant cu pielea lui bronzată și tăbăcită. Victoria își reveni cu greutate, dându-și seama că se uita lung la el, și încercă să se comporte ca și cum nu l-ar fi observat. Puse un deget pe plăcuța ruginită unde scria,

în engleză și arabă, că acela era Copacul fecioarei.

– Se spune că are trei mii cinci sute de ani, spuse omul, într-o engleză atât de perfectă încât Victoria nu-și putu stăpâni imboldul de a-l privi.

– Știu, răspunse ea, pe un ton cam sfidător. Am citit înainte de a veni aici.

Ochii bărbatului o studiară, făcând-o să se simtă jenată de ciorapii rupți și praful de pe haină, cu care se alesese de pe urma busculadei cu copiii.

– A fost o imprudență să vă plimbați printr-o asemenea zonă, domnișoară Lyle.

Victoria tresări.

– De unde-mi știți numele? întrebă ea.

– L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră.

Cuvintele lui, rostite sec, ascundeau un mesaj pe care Victoria nu-l înțelegea. Îi suportă privirea iscoditoare cu o nervozitate abia stăpânită, ridicând capul într-o poziție mândră, pentru a-l studia la rândul ei. Avea ce vedea, își spuse ea. Părul bărbatului era șaten deschis, sârmos, iar ochii aceia ciudați și enigmatici nu-i trădau cu nimic gândurile. Până și pantofii negri lustruiți scăpaseră cumva de noroi. Ea, una, își spuse Victoria cu amărăciune, nu arăta nici pe

departe la fel de onorabil. Părul negru i se revărsa despletit pe umeri, pentru că-și pierduse panglica în care și-l ținea strâns de obicei, la ceafă; pielea, întotdeauna prea albă pentru propriile ei gusturi, era acum mai palidă ca oricând, după iarna petrecută în Anglia. Și deși știa că era zveltă și bine făcută, nu putea să nu-și amintească vorba tatălui ei care spunea că localnicii din Orientul Mijlociu preferau femeii mai împlinite și mai planturoase.

– L-ați cunoscut bine pe tatăl meu? îl întreabă ea într-un târziu.

– Destul de bine.

Victoria se întreabă ce însemna asta. Recunoscuse de mult, în sine ea, că tatăl său îi rămăsese străin până la moarte. În fond, se întâlniseră doar în câteva ocazii, amândoi fiind inhibați de faptul că se cunoșteau atât de vag. Părinții ei se despărțiră când Victoria era încă mică, iar ea rămăsese cu mama sa, la periferia Londrei. Pe de altă parte, tatăl ei își petrecea mai toată viața în străinătate, descifrând misterele civilizațiilor antice din Egipt, Mesopotamia și Persia. Murise în timpul ultimei sale expediții în Egipt. Victoria aflate despre moartea lui când fusese

chemată la biroul avocaților din Londra și descoperise că-i lăsase o avere considerabilă, cu condiția de a-i finanța în continuare actuala expediție.

Doamna Lyle fusese încântată că fostul ei soț n-o uitase pe Victoria, dar insistase că nimic n-ar fi făcut-o să mai părăsească ținuturile confortabile ale Angliei – nici chiar rugămintile disperate ale fiicei sale, care insista că n-avea cum să se descurce de una singură în Egipt.

– N-am vrut să merg cu tatăl tău după acea primă expediție dezastruoasă la Babilon și nu voi veni nici cu tine, replicase încăpățânată maică-sa. Și-n plus, de ce să te duci acolo? E de ajuns doar să le dai banii, și gata!

– Dar așa ceva n-ar avea niciun haz! răspunsese Victoria.

Deși se temea să ia locul tatălui ei, era totuși hotărâtă să se ducă în Egipt, pentru a urmări cu ochii ei cum erau cheltuiți banii.

Era posibil ca acest om să-l fi cunoscut pe tatăl ei mult mai bine decât ea însăși.

– Cum v-ați dat seama cine sunt? întreabă ea. De

unde-ați știut că am venit?

– V-am urmărit de la hotel. Știam că locuiți la Hotelul Mena Garden din Gizeh și i-am dat un bacșiș portarului ca să-mi spună când luați un taxi, și cu ce destinație.

– Dar de ce? întrebă ea, cu ochii albaștri, aproape negri, scăpărând de indignare. Dacă m-ați urmărit, ați fi putut să mă salvați de... de golanii ăia de-acolo!

Necunoscutul râse.

– Dumneavoastră ați fost de vină că ați venit singură într-un asemenea loc. Era cel mai simplu mijloc de a vă face să învățați că aveți nevoie de ajutor pentru a conduce expediția tatălui dumneavoastră. Voiam să ajung primul, înaintea altora de la excavații. Pe șantier sunt tot felul de probleme...

Victoria înălță sprâncenele.

– Nu cred că e momentul cel mai potrivit ca să discutăm despre activitățile tatălui meu, replică ea rece. Prefer să văd cu ochii mei cum stau lucrurile.

– Voi rămâne oricum prin preajmă. A trecut pe la dumneavoastră cineva din expediție?

Clătinând din cap, Victoria răspunse:

– Nu încă.

Apoi îl privi curioasă.

– Cum se face că știți atât de multe despre expediție?

– Am avut eu grijă să aflu. Am anumite interese în expediția asta și intenționez s-o conduc din partea dumneavoastră, continuă el, zâmbind ușor. Curând veți afla că nu vă puteți descurca fără mine – după cum tocmai începuse să descopere și tatăl dumneavoastră. Ne-am certat din motive personale și n-ar fi trebuit să permitem ca asta să ne afecteze munca. Vreau să îndrept lucrurile, din partea mea, atât cât se mai poate.

Victoria se întreba câtă încredere putea să aibă în el; preferă să-și rezerve orice judecată până vedea șantierul și oamenii care lucrau acolo.

– Voiam să văd piramidele, spuse ea, dar conducătorii de cămile sunt atât de insistenți, încât m-am întors la hotel. Nu se fac vizite organizate?

În ochii lui apăru o ironie caustică, încât Victoria regretă că vorbise atât de deschis. Se părea că îi lua cuvintele drept o invitație personală.

– Vă însoțesc cu plăcere oriunde doriți să mergeți, *Fadebat el D'emal*, dacă ați terminat să vă uitați la

copacul ăsta.

Cele câteva cuvinte în arabă îi amintiră că încă nu stia cu cine avea de-a face.

– Nu-s sigură că aş dori să mă însoţiţi undeva, răspunse ea cu sinceritate.

Drept răspuns, omul îi făcu paznicului semn să deschidă poarta metalică, astfel încât Victoria întrezări mulţimea ce aştepta să asiste din nou la spectacolul trecerii ei printre copii.

– Ei, o îndemnă el, de ce nu plecaţi?

Victoria lăsa capul în piept.

– V-aş fi recunoscătoare să mă conduceţi înapoi la hotel, recunosc ea, umilă.

– La hotel, încuviinţă necunoscutul. Sau v-aş putea duce la mama mea adoptivă, care s-ar ocupa bucuros de dumneavoastră câteva zile – ce ziceţi?

– Dar nu ştiu nimic despre dumneavoastră, protestă ea. Nici măcar numele nu vi-l cunosc.

– Uneori, mi se spune Tariq, o informă el.

– Deci, sunteţi egiptean?! exclamă Victoria.

– Are vreo importanţă?

– Cred că nu...

Voia să afle cât mai multe despre el, dar în

acelaşi timp se temea de o deziluzie. Ceva anume la el îi atingea o coardă nebănuită din adâncurile fiinţei. Ridică privirea spre ochii lui.

– În regulă, Tariq – de ce m-ai urmărit până aici?

– Fiindcă eşti fiica tatălui dumitale, replică el prompt. Credeai că ai putea prezenta şi vreun alt interes pentru mine?

– Mi s-a părut posibil, recunosc ea. Mai ales din moment ce nu-mi spui nici numele dumitale complet, nici cine eşti.

– Şi ce dovedeşte asta? Ți-aş putea spune o minciună, una credibilă, şi tot n-ai afla nimic despre mine.

Victoria stătu un moment pe gânduri.

– Sau, mi-ai putea spune adevărul, nu...? sugeră ea.

– Am să-ţi spun doar atât: am lucrat cu tatăl dumitale, dar ne-am despărţit cu câteva luni înainte de moartea lui. De când am plecat eu, pe şantier au început să apară probleme, iar guvernul m-a angajat acum să-i reprezint interesele la Sakkara – ceea ce înseamnă să stau cu ochii şi pe